

РЕШЕНИЕ

№ 6265

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4133** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу Решение от 01.03.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав постановено по НАХД № 15165/2020г., с което е изменено Наказателно постановление /НП/ №23-002896/21.10.2020г., издадено от главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснатото съществено нарушение на процесуални правила при постановяването му - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Твърди се, че съдът не е обсъдил всички оплаквания, изложени във въззивната жалба относно незаконосъобразността на оспореното НП.

Ответникът – Главна дирекция „Инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, V-касационен състав, след преценка на доказателствата по делото, изложените касационни основания и становищата на страните, при съобразяване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за

установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения.

С Наказателно постановление №23-002896/21.10.2020г., издадено от главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500лв., на основание чл.416, ал.5, във вр. чл.414, ал.3 Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

С процесното решение, предмет на касационен контрол, СРС е изменил наказателното постановление като е намалил размера на наложената имуществена санкция 2500 лева на 1500 лева.

За да постанови този резултат, районният съд след анализ на събраните по делото доказателства е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат изискуемите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН, които да водят до отмяна на НП, на това основание. По съществува на спора е прието, че от страна на касатора е извършено описаното в АУАН и НП административно нарушение по чл. 61, ал.1 от КТ. Съдът е обсъдил възраженията на санкционираното дружество за приложение на чл.28 от ЗАНН и ги е приел за неоснователни.

Като извърши проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 АПК, настоящият състав приема следното.

Обжалваното решение е правилно и не са налице релевираните в касационната жалба основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на свидетелите разпитани по делото. Правилни и обосновани са изводите на районния съд за осъществено нарушение по чл.61, ал.1 от КТ от дружеството касатор, тъй като от събраните доказателства безспорно е установено нарушението и неговия автор.

Настоящият касационен състав намира, че решението на районния съд е постановено в съответствие с материалния закон. С факта на допускане на работника или служителя до работа, преди да бъде сключен трудов договор между работника и работодателя и преди постъпването на работа, дружеството - работодател е нарушило императивната разпоредба на чл. 61, ал.1от КТ и е осъществило санкционния състав на чл. 414, ал.3 от КТ. Изведените от районния съд правни изводи в този смисъл са правилни, обосновани и съответстват на доказателствата по делото. При това формираните изводи напълно се споделят от настоящият касационен състав, поради което и на основание чл. 221 АПК, препраща към мотивите в оспореното решение.

Районният съд се е произнесъл подробно и мотивирано по всички оплаквания, наведени в жалбата срещу оспореното наказателно постановление. Неоснователен е доводът на касатора, че отношенията между работодателя и работника са уредени посредством договор за изработка, т.е. не предоставя работна сила по смисъла на Кодекса на труда. Видно от попълнената декларация, както и от останалите

доказателства по далото, вкл. представения трудов договор, и уведомление по чл. 62, ал.5 КТ (регистрирано след проверката), извършваната от работника дейност съдържа всички основни елементи на трудовото правоотношение – работно място, работно време, трудово възнаграждение. Следователно е налице предоставянето на работна сила, без сключен трудов договор, което е нарушение на б1, ал.1, във вр. чл.1, ал.2 КТ. По изложените съображения, касационният състав приема, че касационната жалба е неоснователна. При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, касационният състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и следва да остане в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, V-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.03.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 112-ти състав постановено по НАХД № 15165/2020г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област сумата от 80 лв. разноски за касационното производство

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: